

Arrest

nr. 252 420 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op X 1995 in Shambuke (zoba Gash Barka). U ging niet naar school en bent analfabeet. U weet niet tot welke etnische groep u behoort, maar verwijst naar het feit dat uw beide ouders Tigrinya spraken. Dit is tevens uw moedertaal. U begrijpt een beetje Amhaars, maar kan het niet spreken. U bent religieus maar weet niet welke religie u aanhangt. U verklaart dat uw moeder en vader respectievelijk islamitisch en christelijk-orthodox waren. Uw moeder is geboren en getogen in Ethiopië. Ze verhuisde naar Eritrea na haar huwelijk met een Eritrese man, uw vader.

Hij was afkomstig uit Shambuke en tewerkgesteld als soldaat in het Eritrese leger. Uw vader sneuvelde toen u ongeveer twee jaren oud was. Een tijdje later werd uw broer geboren. Uw enige herinnering van uw verblijf in Eritrea betreft de kerk die u met uw vader en zijn ouders bezocht. U hebt geen actuele informatie over uw grootouders. In de periode 1999-2000 ontvluchtte u Eritrea met uw moeder en broer. Uw moeder wijst de vlucht toe aan het Eritrees regime waaronder geen rechtvaardigheid en vrijheid bestond. Ze vermeldde niets van de oorlogssituatie. De daaropvolgende vier jaren verbleef u in de Ethiopische Tigray regio in de omgeving van Hitsats. Uw gezin werd niet geregistreerd als vluchteling en had geen documenten. U leefde met uw broer op straat terwijl uw moeder kleine jobs verrichtte om voedsel te kunnen voorzien. In 2003 of 2004 verhuisde uw gezin naar Addis Ababa. Uw moeder ondernam geen poging om documenten te verkrijgen aangezien de autoriteiten haar dan vragen zouden stellen over haar identiteit en herkomst. Uw gezin vond geen onderdak in de Ethiopische hoofdstad. U en uw moeder verrichtten opnieuw kleine jobs waarmee de voedselaankopen werden bekostigd. Uiteindelijk overleed uw moeder rond 2009 aan de gevolgen van HIV. U en uw broer werden lastiggevallend door personen die u vragen stelden over uw identiteit en herkomst, wat jullie ertoe aanzette Ethiopië te verlaten.

In 2009 of 2010 betaalde u een smokkelaar een onbekende som geld om u en uw broer naar Khartoem te begeleiden. De helft van het traject verliep met de wagen en de andere helft werd te voet afgelegd. De wandeltocht duurde veel dagen, maar u weet niet meer hoeveel. Eenmaal aangekomen in de Sudanese hoofdstad, leefde u op straat en verrichtte u kleine jobs om in uw levensonderhoud te voorzien en uw uiteindelijke reis naar Europa te bekostigen. U begon een relatie met een Eritrese vrouw genaamd B. A.. Ze is een orthodoxe Tigrinya, geboren in Asmara rond 1996. U weet niet omwille van welke reden zij haar land was ontvlucht. Sinds 2010 of 2011 verblijft ze zonder documenten in Khartoem. In 2013 kregen jullie een zoon genaamd E. M. K.. Hij werd geboren in Khartoem en zou over de Eritrese nationaliteit beschikken aangezien u een Eritreeër bent. U liet zijn geboorte niet registreren. Diezelfde periode vond u een smokkelaar en verliet u Sudan. U bekostigde uw vertrek met uw spaargeld. Het traject tussen Khartoem en de Libische grens verliep uitsluitend te voet. De daaropvolgende twee jaren bracht u door in Zawiye. U zat één jaar in een gevangenis genaamd Osama omdat u niet in staat was uw losgeld te betalen. U bekostigde uw vrijlating door acht maanden lang te werken in de woning van de Libische smokkelaar O.. In 2016 kon u, in een kleine boot met honderddertig andere personen, de Middellandse Zee oversteken en Italië bereiken.

De Italiaanse autoriteiten namen uw vingerafdrukken. U vroeg geen asiel aan. U spendeerde één dag in Sicilië alvorens naar Milaan te vertrekken. Begin 2017 reisde u met de wagen naar Duitsland. U verzocht de Duitse asielinstanties om internationale bescherming en verbleef zes tot zeven maanden in een opvangcentrum. U ontving een bevel om het grondgebied te verlaten. In juli 2017 kwam u toe in Nederland. U vroeg asiel aan en verbleef een half jaar in een opvangcentrum. Uiteindelijk moest u het grondgebied verlaten. In maart 2018 kwam u met de wagen in België toe. U leefde op straat in Brussel en probeerde meermaals het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Na een aantal mislukte pogingen werd u met het vliegtuig naar Rome gerepatrieerd. U leefde tien tot twintig dagen zonder onderdak alvorens opnieuw noordwaarts te reizen. U kon België bereiken per trein in mei 2018. U verzocht de Belgische staat om internationale bescherming op 18 mei 2018.

Inmiddels probeert u informatie te bekomen over uw familiale achtergrond via Eritrese vrienden die zich in Ethiopië, Sudan en Libië bevinden. Uw vriendin, zoon en broer bevinden zich nog in Khartoem. Ze verblijven daar zonder documenten. U hebt sporadisch telefonisch contact met hen.

U legt één stuk neer om uw verzoek om internationale bescherming te staven: (1) twee foto's van het autoongeluk waarvan u in Brussel slachtoffer werd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud dd. 06/10/2020 (verder NPO), p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In de eerste plaats dient gewezen te worden op de inconsistenties tussen uw identiteitsgegevens in uw Nederlands-, Duits- en Belgisch asiældossier. Op 8 april 2020 diende het CGVS een verzoek in om inlichtingen betreffende uw asiældossier in Nederland en Duitsland. Op 27 april 2020 ontving het CGVS uw stukken van de Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (toegevoegd aan het administratief dossier). Uit de gegevens van uw Duits dossier (met nummer 8117832-224) blijkt dat u een verzoek indiende onder de naam van Z. K., geboren in Shambuke op 13 maart 1995. Het CGVS ontving uw stukken van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst op 6 mei 2020 (toegevoegd aan het administratief dossier). Uit uw Nederlands dossier (met nummer 2843959735) blijkt dat u asiel aanvraag als Z. K. A., geboren in Eritrea op 13 maart 1995. Het is dan ook enorm bevreemdend dat u uzelf in België uitgeeft als M. K. A. en nergens vermelding maakt van 'Z.' of 'Z.'. Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS werd uitdrukkelijk gevraagd of u ooit een andere naam hebt gevoerd. Hierbij vertelde hoe u uw moeder u 'A.' noemde, maar u nooit een andere naam dan M. gebruikte. Vervolgens werd gevraagd of u ooit een andere naam opgaf aan de autoriteiten, of u in Duitsland asiel aanvraag onder dezelfde naam, of u in Duitsland bekend staat onder een andere naam, onder welke naam u bescherming verzocht in Nederland, en of u in Nederland bekend staat onder een andere naam. Zo werd u maar liefst vijf keer de kans geboden om het CGVS te voorzien van waarachtige verklaringen. U antwoordde vijfmaal dat u nooit een andere naam voerde dan M. K. (NPO, p. 5-6). Een opmerkelijke kanttekening hierbij is dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) wel toegaf in Duitsland een andere naam te hebben opgegeven. Uit angst voor repatriëring naar Italië zou u de naam 'Z. F. H.' hebben opgegeven (verklaring DVZ, vraag 3). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de inhoud van uw Duitse en Nederlandse asiældossiers. U wees naar uw analfabetisme en de afwezigheid van tolken (NPO, p. 22). Een misverstand zou eventueel de discrepantie tussen uw geboortedata, 13 maart 1995 in zowel Duitsland als Nederland en 13 januari 1995 in België, kunnen verklaren. De gelijkenis tussen 'Z./Z.' en 'M.' is echter compleet afwezig en kan niet zomaar toegeschreven worden aan communicatieproblemen.

Uw inconsistente identiteitsgegevens beperken zich, ten tweede, niet tot uw asielprocedure. Zo staat u in België geregistreerd onder vijf verschillende aliassen. De Belgische autoriteiten repatrieerden u naar Italië op 10 mei 2018, acht dagen voor uw asielaanvraag in België, onder de door u opgegeven naam N. A.. In 2018 werden uw vingerafdrukken nog driemaal genomen door de Belgische politie. Op 25 juli 2018 gaf u uzelf in Oupeye uit voor A. A., geboren op 1 januari 2002. Op 5 oktober voorzag u de Brusselse politie van de naam S. K. en de geboortedatum 22 januari 2001. Ruim een maand later, op 15 november 2018 in Gent, werd u geregistreerd als K. A., geboren op 12 februari 2000. Bij de asielinstanties bent u dan weer gekend als M. K. A., geboren op 15 januari 1995. Niettegenstaande uw vele aliassen, verklaarde u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat u nooit een andere naam opgaf bij de autoriteiten (NPO, p. 5). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud volhardde u in uw bewering en wees u, na confrontatie, naar mogelijke communicatieproblemen (NPO, p. 22). Uw vijf compleet verschillende namen én geboortedata kunnen wederom niet zomaar toegewezen worden aan taalproblemen.

Deze talrijke tegenstrijdigheden zijn nefast voor uw algehele geloofwaardigheid. Identiteit is immers één van de kernelementen van een asielprocedure waarin uw asielrelaas beoordeelt dient te worden. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw identiteit kan niet genoeg benadrukt worden. Uw poging om de veelvuldige inconsistenties op te helderen, is geenszins bevredigend.

Zodoende kan slechts vastgesteld worden dat u leugenachtige verklaringen aflegde aan zowel het begin als het einde van uw persoonlijk onderhoud.

In de derde plaats dient gewezen te worden op de externe inconsistenties die betrekking hebben op uw taalkundige capaciteiten. Deze lijken verzwakt te zijn in de tijdspanne tussen het interview bij de DVZ en het interview bij het CGVS. Waar u bij Dienst Vreemdelingenzaken nog beweert in staat te zijn uw interview in het Amhaars af te leggen, stelt u op het Commissariaat dat u amper Amhaars spreekt (verklaring betreffende procedure, vraag 2 & NPO, p. 7). Verder verklaart u op de zetel van het CGVS dat u analfabeet bent (NPO, p. 7). U had nochtans eerder bij de DVZ verteld dat u een beetje Tigrinya kan schrijven. Wanneer werd gevraagd wie u dat had aangeleerd, antwoordde u: "als mensen schreven, keek ik mee" (verklaring DVZ, vraag 11). U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige beweringen, maar bleef bij het door u ingeroepen analfabetisme alsook de door u beweerde gebrekkige kennis van de Amhaarse taal (NPO, p. 7).

Voorname tegenstrijdige verklaringen in verband met uw identiteit en talenkennis ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Los van deze externe inconsistenties, zijn er nog een aantal interne inconsistenties die nefast zijn voor de aannemelijkheid van het door u geopperd asielrelaas. Meer bepaald kan er, ten vierde, geen geloof worden gehecht aan het verloop van uw vluchtroute tussen Ethiopië en Europa. U begint met een vage toelichting van uw beweegredenen om Ethiopië te verlaten. U vertelt dat "we werden lastiggevalen door mensen die ons vroegen wie we waren en van waar we kwamen, zo'n zaken" (NPO, p. 19). U werd gevraagd wat u dacht dat er zou gebeuren indien u die vragen zou beantwoorden. U kon slechts herhalen dat "we konden daar niet blijven, niet werken en geen inkomsten krijgen, omdat ze ons lastigvielen, zo'n zaken. Daarom vertrokken we" (ibidem). Uw toelichting is geheel ontoereikend. U blijkt niet in staat te verduidelijken wie u vragen stelde alsook wat u vreesde dat u zou overkomen moest u die vragen beantwoorden. Het verloop van het eerste deel van de reis, het traject Addis Ababa-Khartoum, is eveneens merkwaardig. U betaalde een smokkelaar die u de helft van de lange tocht te voet liet afleggen. Wanneer u werd gevraagd of u werkelijk minstens zevenhonderd kilometers wandelde, antwoordde u bevestigend "het duurde veel dagen, ik weet niet meer hoeveel" (NPO, p. 19). Een aantal jaren later verliet u Khartoum op dezelfde wijze als u er was toegekomen: te voet. U betaalde een smokkelaar "in dollar, het was veel" (ibidem). Ondanks de grote hoeveelheid geld die u neertelde, verliep de tocht uitsluitend te voet. Tweemaal werd gevraagd of u werkelijk minstens achthonderd kilometers (in vogelvlucht) wandelde en nooit een gemotoriseerd voertuig gebruikte. Tweemaal antwoordde u bevestigend zonder verdere duiding te geven bij uw ongewone verklaringen (NPO, p. 19-20). Van een persoon die ruim achthonderd kilometers door onveilig woestijngebied wandelde, kan worden verwacht dat hij toch in staat is de omgeving voldoende uitgebreid en doorleefd te beschrijven. Ook hier blijft u in gebreke. U begon met te stellen dat u zich geen enkele plaatsnaam herinnert omdat u door de wildernis reisde. Wanneer werd gevraagd om de wildernis te beschrijven, antwoordde u: "het is hard gebied, het is moeilijk, ik weet niet meer hoe het eruit zag" (NPO, p. 19). Vervolgens werd u voor een derde maal verzocht om meer specifiek te zijn. Uw antwoord, "het kan ongeveer een maand of twee duren, het is dor, er is geen water, je moet zuinig zijn met je water" (ibidem), is geenszins de doorleefde getuigenis van een persoon die maandenlang door de woestijn trok. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met deze bedenkingen. U volhardde in uw bewering dat de tocht werkelijk zo verliep (NPO, p. 22).

U bent er, tot slot, niet in geslaagd om uw Eritrese nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken met behulp van documenten of voldoende doorleefde en uitgebreide verklaringen.

Er dient te worden vastgesteld dat u geen blijkbare affiniteit met Eritrea of met de Eritrese samenleving. Vooreerst werd u verzocht om vrij te vertellen over Shambuke, de stad waar u geboren bent en de eerste vijf jaren van uw leven doorbracht. U gaf meteen aan dat u zich die plek niet meer herinnert. U ontbreekt kennis van de Gash rivier die naast de stad stroomt, van de aanwezige etnische groep Kunama of van de buurdorpen. De enige informatie die u kon geven, was dat de stad een kerk had en dat ze gelegen is in de zoba Gash Barka (NPO, p. 11, 13). Naast de summiere kennis betreffende Shambuke, was u ook danig onwetend over de politieke, geografische en maatschappelijke situatie in uw geboorteland. U was niet in staat één van de overige vijf zoba's te benoemen. Toen u werd gevraagd andere Eritrese steden aan te stippen, verwees u naar uw geboortestad Shambuke en de hoofdstad Asmara. Deze korte lijst werd vervolledigd met "Mai Keih" (Adi Keyih in zoba Debub?) en "Saho, en daar liggen verschillende dorpen rond" (één van de negen etnische groepen van Eritrea?). U werd aangespoord meer te vertellen over Saho, maar kon slechts stellen dat u niets weet en het gewoon online zag (NPO, p. 11-12). U bleek evenmin in staat informatie te geven over de Tigrinya of één van de acht andere etnische groepen waaruit Eritrea is opgemaakt.

U weet enkel dat er negen verschillende talen worden gesproken (NPO, p. 11). U kreeg in een reeks open vragen de mogelijkheid om vrij te vertellen over het Eritrese klimaat (temperatuur, seizoenen, ...) en het Eritrese landschap (rivieren, bergen, natuurlijke herkenningspunten, ...). U moest telkenmale het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 13). In verband met de Eritrese geschiedenis, kon u slechts vertellen dat Eritrea onafhankelijk werd van Ethiopië. U had geen kennis van de aanvang en duurtijd van de onafhankelijkheidsstrijd of van het plaatsvinden van een onafhankelijkheidsreferendum. Ondanks het feit dat uw Eritrese vader waarschijnlijk sneuvelde op het slagveld, bent u niet vertrouwd met de jaarlijkse nationale viering Martelarendag, waarin alle gesneuvelde soldaten door hun naasten worden herdacht (NPO, p. 12). U bleek evenmin in staat om één, ongeacht welke, Eritrese nationale feestdag te identificeren (NPO, p. 13).

Nog opmerkelijker is uw gebrekkige kennis van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict dat woedde in de jaren 1998-2000. Zowel de dood van uw vader als uw vlucht situeren zich immers in deze periode. Eerst gaf u aan zich geen oorlog te herinneren die plaatsvond na de Eritrese onafhankelijkheid. Toen u expliciet werd gevraagd of u in een vredevolle tijd het land ontvluchtte, antwoordde u: "mijn moeder vertelde me dat er oorlog was, een tweede keer met Ethiopië. Ze zei dit en dat. Het is niet simpel te verstaan en herinneren" (NPO, p. 12). Ondanks uw jonge leeftijd kunnen toch meer uitgebreide en doorleefde getuigenissen verwacht worden van een kind dat aan de frontlinie woonde en zijn land moest ontvluchten in oorlogsomstandigheden. Wanneer u later uw vluchtrelaas uiteenzet, wijst u uw vluchtmotief toe aan de "wetten en regulaties [...] die niet worden uitgeoefend" (NPO, p. 18). U antwoordde negatief op de vraag of uw familie Eritrea ontvluchtte om nog andere redenen. U werd zelfs expliciet gevraagd of uw moeder u niets vertelde over een oorlog die toen gaande was. U herhaalde simpelweg: "er was geen vrijheid, maar het regime in die dagen was niet goed. Daarom nam ze ons mee, om niet gevangen genomen te worden" (ibidem). Hierbij wordt nogmaals opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u, een kind dat middenin een internationaal conflict zijn geboorteplaats verliet, absoluut niets kan vertellen over de aanleiding noch de omstandigheden van deze vlucht. Uw verklaringen omtrent het overlijden van uw vader zijn eveneens enorm vaag. U wist te vertellen dat hij een soldaat was. Wanneer u werd verzocht zijn doodsoorzaak toe te lichten, luidde het antwoord: "hij [zat] in het leger, zoiets kan gebeuren tijdens de oorlog, misschien dat" (NPO, p. 7). U hebt dus nooit concrete informatie over de omstandigheden van zijn dood gevraagd of gekregen. Het is enorm merkwaardig dat u, als kind dat enkel met een moeder en broer opgroeide, nooit enige interesse hebt getoond in uw familiale achtergrond in het algemeen of in uw vader in het bijzonder.

Uw vage verklaringen omtrent uw familiale achtergrond beperken zich niet tot uw overleden of vervreemde familieleden. U was evenmin in staat concrete informatie geven over uw moeder. Zo kon u slechts vertellen dat ze geboren is in Ethiopië. U weet niet in welke plaats of zelfs welke ruimere regio, u weet niet wanneer ze verhuisde naar Eritrea en u weet niets over haar, en uw, Ethiopische familie. Het enige dat u kan vertellen, is dat ze Tigrinya sprak en een moslima was (NPO, p. 6-8). Rekening houdend met het feit dat uw moeder u opvoedde en overleed toen u ongeveer veertien jaar oud was, kan toch verwacht worden dat u meer informatie kan geven dan louter haar naam, geboorteland, taal en religie. In de kantlijn wordt opgemerkt dat u niet vertrouwd bleek te zijn met de "Jiberti" (NPO, p. 14). Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de Jiberti zijn opgemaakt uit etnische Tigrinya die het islamitisch geloof, in tegenstelling tot de christelijk-orthodoxe godsdienst, aanhangen. Uw gebrekkige kennis hieromtrent zou niet mogen verbazen daar u zelfs niet wist tot welke etnische groep u behoort. U kon enkel vertellen dat u met uw ouders in het Tigrinya communiceerde (NPO, p. 7). Wanneer werd gevraagd naar uw religie, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 6).

Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden betreffende de Eritrese geografie, geschiedenis en maatschappij, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw nationaliteit en herkomst op fundamentele wijze. Van iemand die tot zijn vijf jaar in Eritrea gewoond zou hebben, en nadien contact had met Eritrese vluchtelingen in Ethiopië (NPO, p. 15), kan een betere kennis verwacht worden. **Uw gebrekkige kennis betreffende uw eigen familiale achtergrond is eveneens niet aannemelijk.** U leefde de eerste veertien jaren van uw leven met uw moeder. Er kan toch verwacht worden dat zulke basiselementen betreffende uw eigen achtergrond ooit ter sprake kwamen.

U kon evenmin doorleefde verklaringen afleggen omtrent de twaalf jaren van uw leven die u doorbracht als Eritrese vluchteling in Ethiopië.

Waar u beweerde dat u nooit probeerde de **Ethiopische nationaliteit** te verwerven, konden uw verklaringen allerm minst overtuigen. U gaf eerst aan niet te weten of u al dan niet recht zou hebben op voornoemde nationaliteit. Er werd op gewezen dat u wel degelijk recht zou hebben op de Ethiopische nationaliteit aangezien uw moeder een Ethiopische was. Wanneer u nogmaals om een verklaring werd verzocht, antwoordde u, weinig verhelderend: "[mijn moeder] spendeerde veel tijd in Eritrea, dan ging ze terug, ze had geen familie, het was niet simpel" (NPO, p. 14). Volgens de beschikbare landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier, is de Ethiopische nationaliteitswetgeving gebaseerd op het 'jus sanguinis'. U zou via de Ethiopische nationaliteitswetgeving recht moeten hebben op de Ethiopische nationaliteit. Zo stipuleert artikel 6 van de Ethiopische grondwet dat elke persoon een Ethiopische onderdaan zal zijn indien één of beide ouders Ethiopiër zijn en bepaalt punt 3, 1) van 'The Proclamation on Ethiopian Nationality' dat de Ethiopische nationaliteit verkregen wordt door afstamming: "Any person shall be an Ethiopian national by descent where both or either of his parents is Ethiopian" (vrije vertaling: "elke persoon zal een Ethiopische onderdaan zijn via afkomst waar beide of één van zijn ouders Ethiopisch is"). Uw ontwijkende verklaringen omtrent het al dan niet recht hebben op de Ethiopische nationaliteit ondergraven de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van een illegaal in Ethiopië verblijvende Eritreeër.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat u, indien u werkelijk van Eritrese origine zou zijn en als Eritrese vluchteling in Ethiopië zou geleefd hebben, dat u dan de mogelijkheid had om een **Ethiopische verblijfsvergunning** te verkrijgen. In 2003 en 2004 vaardigen de Ethiopische autoriteiten namelijk nieuwe regels uit over de nationaliteitswetgeving en over het statuut van burgers van Eritrese origine in Ethiopië. Eritreeërs die in Ethiopië wonen, maar hun Ethiopische nationaliteit kwijtraakten, kunnen die onder bepaalde voorwaarden terug krijgen. Inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, moeten zich net als alle andere buitenlanders laten registreren bij de autoriteiten. Zij kunnen een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen eigendommen bezitten, hebben het recht om te werken en kunnen gebruik maken van de sociale diensten. Hun wettelijk statuut is beter dan dat van andere buitenlanders, zegt een rapport gemaakt voor de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) in 2006: "The status of Eritreans resident in Ethiopia is also clear, affording rights to Eritrean residents above and beyond the rights of other foreign nationals resident in Ethiopia." (zie COI Focus, 'Ethiopië. Situatie van Eritreeërs in Ethiopië'). U bleek echter totaal niet op de hoogte te zijn van de situatie van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië en de mogelijkheid voor Eritrese vluchtelingen om er verblijfsdocumenten te verkrijgen. U verklaarde, geheel in tegenspraak met de beschikbare landeninformatie, dat Eritrese vluchtelingen op straat leefden en vervolgens vertrokken: "wanneer je een tijdje in Ethiopië blijft, komen er vragen over wie je bent en naar waar je wilt. Om die vragen te vermijden, vertrokken ze" (NPO, p. 15). Het is niet aannemelijk dat u gedurende de twaalf jaar dat u als persoon van Eritrese origine in Ethiopië woonde nooit zou gehoord hebben over verblijfsvergunningen die afgeleverd werden aan Eritreeërs in Ethiopië. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u vier keer gevraagd om te verduidelijken waarom u of uw gezin nooit maar enige poging ondernamen om in Ethiopië documenten te verkrijgen (NPO, p. 14-15, 19, 21). Telkenmale antwoordde u, enorm vaag, dat: "[mijn moeder] wou niet bezig zijn met vragen wie we zijn en van waar we komen" (NPO, p. 14), "we bleven op straat, buiten huizen, ik weet dat ze niets had, ik heb haar niets gevraagd", "ik weet het niet, ik begrijp niet hoe het werkt, ik was onder haar" (NPO, p. 15). Erop gewezen dat u volgens uw verklaringen in een moeilijke situatie zat omdat u niet over documenten beschikte en of dat geen voldoende reden was om documenten aan te vragen, volhardde u in uw vage verklaringen door te stellen dat "mijn moeder vertelde me dat: zodra je naar die plekken gaat, gaan ze je vragen stellen wie je bent, waar je vandaan komt en waar je heen wil" (ibidem).

U zou evenmin, ondanks uw beweerde preciaire situatie als illegale Eritreeër, ooit hebben getracht om in Ethiopië **asiel aan te vragen**. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat in Ethiopië aan Eritrese vluchtelingen op prima facie basis het vluchtelingenstatuut wordt toegekend. U zou zich nooit als vluchteling hebben laten registreren omdat uw moeder het niet wou "vanwege die vragen. Het geeft stress" (NPO, p. 15). Dat u zich nooit terdege zou geïnformeerd hebben over uw mogelijkheden om al dan niet asiel aan te vragen in Ethiopië komt geheel onaannemelijk over en doet, net als uw totaal gebrek aan kennis over de mogelijkheid om een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen alsook over de rechten van Eritreeërs in Ethiopië, in ernstige mate afbreuk aan het door u voorgehouden profiel van illegale Eritrese vluchteling die gedurende twaalf jaar in Ethiopië verbleven heeft.

Gelet op bovenstaande informatie, valt het dan ook niet te begrijpen hoe het mogelijk zou zijn dat u als Eritrees vluchteling in Ethiopië, gedurende twaalf jaren, nooit beschikt zou hebben over enig identiteits- of verblijfsdocument en nooit enige poging ondernomen zou hebben een verblijfsrecht te bekomen, hoewel u daartoe het recht had.

Dit getuigt geenszins van doorleefde ervaringen als Eritrees vluchteling in Ethiopië. Uw verklaringen omtrent het willen vermijden van lastige vragen zijn ontoereikend. Doorheen het persoonlijk onderhoud werd u meermaals, tevergeefs, aangespoord deze vage verklaringen te verduidelijken (NPO, p. 14-15, 19, 21). U werd uiteindelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardige elementen in uw relaas. U kon slechts wijzen op uw jonge leeftijd toen u Eritrea verliet (NPO, p. 21). Het feit dat u quasi totaal onwetend bent betreffende uw eigen familiale achtergrond en plaats van afkomst, de Eritrese geografie, politiek, geschiedenis en maatschappij, de reden waarom u en uw moeder Eritrea verlaten zouden hebben en de situatie van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië, kan niet verklaard worden door uw jonge leeftijd. Dit alles bepaalt immers wie u bent en is van groot belang voor uw verdere persoonlijke leven. Bovendien leefde u van uw geboorte tot uw veertien jaar met uw moeder en had u voldoende mogelijkheden om haar vragen te stellen betreffende uw achtergrond.

Doorheen uw verklaringen zijn er bijzonder weinig elementen die blij zouden kunnen geven van enige affiniteit met de situatie van een illegale Eritreeër in Ethiopië alsook met een Eritrese origine in het algemeen. Geconfronteerd met het gebrek aan elementen die u zouden kunnen linken aan Eritrea, het land waarvan u verklaarde de nationaliteit te bezitten, bleef u bij uw verklaringen en wees u op de jonge leeftijd waarop u Eritrea verliet (NPO, p. 21). Het gegeven dat u niet opgroeide in Eritrea kan echter niet volstaan om alle hierboven opgenomen vaststellingen te ontkrachten, aangezien u niet enkel een gebrek aan kennis over Eritrea vertoonde, maar u ook en vooral volstrekt onaannemelijke verklaringen aflegde over uw persoonlijke situatie als illegale Eritreeër in Ethiopië.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van de door u, in het kader van uw asielrelaas, aflegde verklaringen en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde Eritrese afkomst. Er kan slechts worden besloten dat u niet de waarheid hebt verteld over uw nationaliteit en uw verblijfssituatie, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u werkelijk Ethiopië verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit en werkelijke verblijfssituatie in Ethiopië, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De vaststelling dat u het persoonlijk onderhoud deed in de Tigrinya taal vormt geen sluitende indicatie voor uw Eritrese nationaliteit, vermits de Tigrinya taal ook in Ethiopië wordt gesproken (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

U hebt geen enkel document neergelegd ter staving van uw identiteit, nationaliteit of vluchtrelaas. U hebt nooit stappen ondernomen om documenten te bekomen die uw identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen of profiel zouden kunnen bewijzen. U zei dat u geen documenten had aangezien u nooit een poging hebt ondernomen om er te verkrijgen (NPO, p. 15). Uw verklaringen omtrent uw profiel als illegale Eritreeër in Ethiopië zijn echter ongeloofwaardig. Ze kunnen zodoende niet beschouwd worden als een afdoende reden voor het niet neerleggen van enig document dat uw identiteit en nationaliteit zou kunnen aantonen. Bijgevolg kan vermoed worden dat u essentiële documenten achterhoudt voor het CGVS teneinde uw werkelijke nationaliteit en/of werkelijke verblijfssituatie in Ethiopië te verbergen.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De fotokopieën van uw bebloed hoofd, het gevolg van een auto-ongeluk waarvan u in Brussel slachtoffer werd, houden immers geen verband met het door u ingeroepen asielrelaas. Dit voorval wordt niet betwist door het CGVS, maar is eveneens niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggedleid naar Eritrea, het door u genoemd land van nationaliteit, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Het enig middel wordt gebaseerd op "Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker stelt dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, in het bijzonder omdat er geen rekening wordt gehouden met zijn leeftijd, het tijdsverloop en zijn ongeschoold profiel.

Verzoekers verweer luidt als volgt:

"A. Aangaande zijn identiteitsgegevens

In het eerste deel van de beslissing verweet de verwerende partij verzoeker dat hij verschillende namen en geboortedatums heeft gegeven bij de verschillende asielinstanties en politiediensten, in België en in de andere Europese landen waar hij was. Volgens de verwerende partij zijn die talrijke tegenstrijdigheden nefast voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker betreurt zijn beslissing om verschillende aliases te geven. Hij wil uw Raad uitleggen dat hij, toen hij in Europa aankwam, graag naar Groot-Brittannië wilde reizen, op basis van het advies van zijn landgenoten. Hij hoopte, door verschillende aliases te geven, te ontsnappen aan de grillen van de Dublinprocedure. Moe van de tijd die hij nodig had om Engeland te bereiken, besloot hij uiteindelijk zijn kans te beproeven in België en vroeg daar vrijwillig asiel aan. Uit angst om teruggestuurd te worden naar Nederland of Duitsland heeft hij echter geen antwoord gegeven op de vraag van de beschermingsofficier. Hij heeft waarschijnlijk niet begrepen dat de Dublin-procedure voorbij was.

De verzoeker bevestigt dat de naam gegeven in België bij de asielinstanties de correcte naam is.

B. Aangaande zijn taalkundige capaciteiten

Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn onderhoud bij het CGVS, namelijk dat hij bijna geen Amhaars spreekt en dat hij analfabeet is.

De verzoekende partij vindt het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouds bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen.

Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.).

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest.

In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. In dit verband moet er worden rekening gehouden met het feit dat verzoeker ongeschoold is.

Volgens de verzoekende moet deze grief, die te streng is, worden verworpen.

C. Aangaande de geloofwaardigheid van zijn herkomst

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen blijk heeft kunnen geven van enige affiniteit met Eritrea of met de Eritrese samenleving.

Volgens verzoeker is de grief van het CGVS veel te streng, althans wat betreft de herinneringen aan zijn dorp, de oorlog en de dood van zijn vader. Verzoeker was minder dan 5 jaar oud ten tijde van deze verschillende gebeurtenissen. Het is heel normaal dat hij geen concrete herinneringen aan het CGVS kon geven, temeer daar dit al meer dan 20 jaar geleden is gebeurd.

Na hun verhuizing heeft verzoeker nooit meer in Eritrea gewoond en zijn moeder, die Ethiopisch was en in 2009 is overleden toen verzoeker 14 jaar oud was, heeft nooit echt met hen gesproken over hun regio van herkomst (dat ze niet zo well kende in iedere geval).

Afgezien van het feit dat zijn vader in de oorlog is overleden, herinnert verzoeker zich geen andere informatie die hij bij zijn overlijden heeft ontvangen. Volgens verzoeker hield zijn moeder er ook niet van om erover te praten.

Vanaf het moment dat verzoeker slechts zijn eerste vijf jaar in Eritrea woonde, waren de vragen over de rivieren, de bergen en het klimaat irrelevant. Gezien de moeilijkheden die zich in Ethiopië en Sudan voordeden, had verzoeker andere bedenkingen dan het leren kennen van de geografie en het klimaat van zijn land van herkomst.

Het is dan ook niet onwaarschijnlijk dat de verzoeker geen affiniteit heeft met Eritrea.

Dit kan echter niet leiden tot de conclusie dat de verzoeker niet Eritreeër is.

Wat betreft het feit dat hij niet op de hoogte is van de verblijfsmogelijkheden voor Eritreeërs in Ethiopia, of van de mogelijkheid om de Ethiopische nationaliteit te krijgen, wenst de verzoekende partij te benadrukken dat verzoeker zeer jong was toen hij Ethiopia verliet. Hij was slechts 14 jaar oud. Het is dus zeer aannemelijk dat hij niet op de hoogte was van dergelijke wettelijke en administratieve mogelijkheden. Hier ook moet de grief van het CGVS worden verworpen.

Als gevolg is de verzoekende partij van mening dat redelijkerwijs niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker inderdaad van Eritrese afkomst is.

D. Aangaande de geloofwaardigheid van zijn vluchtroute en zijn levensomstandigheden in Ethiopia

De verzoeker merkt op dat de beschermingsfunctionaris hier vooral spontane antwoorden van verzoeker verwachtte.

Het criterium van de spontaniteit is echter slechts één van de indicatoren om de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker te beoordelen. Het loutere feit dat een verzoeker in zijn verklaringen geen spontaniteit aantoon, laat het CGVS niet toe de aangevoerde feiten niet als vaststaand te beschouwen zonder met andere middelen (specifieke vragen) te hebben getracht de informatie te verkrijgen die nodig is om zich een oordeel te vormen over de realiteit van zijn of haar verklaringen.

Door slechts open vragen te stellen over het onderwerp van de vluchtroute, heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het analfabete profiel van verzoeker en het feit dat de eerste vlucht in 2014 gebeurde, dus 6 jaar geleden, toen hij 14 jaar oud was.

Met betrekking tot de wijze waarop de reis heeft plaatsgevonden, d.w.z. te voet, kan de verzoeker alleen bevestigen wat hij heeft al verteld. Het is een lange en gecompliceerde reis, omdat migranten afhankelijk zijn van smokkelaars. Het is duidelijk dat verzoeker door de smokkelaar werd misleid, gezien het betaalde bedrag. Aangezien het bedrag echter reeds was betaald, was het voor verzoeker echter te laat om nog iets anders te doen en hij had geen andere keuze dan te voet te gaan. De grief van het CGVS in dit verband is irrelevant.

De zelfde opmerkingen kunnen worden toegepast wat betreft zijn levensomstandigheden in Ethiopia. De verwerende partij heeft hier ook helemaal geen rekening gehouden met het tijdsverloop, de jonge leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen, en zijn ongeschoolde profiel. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij veel flexibeler had moeten zijn in haar analyse van de antwoorden. Bovendien wil hij erop wijzen dat hij op 14-jarige leeftijd of jonger geen andere keuze had dan de beslissingen van zijn moeder te volgen. Omdat zijn moeder dit soort overwegingen niet echt met haar kinderen besprak, was hij niet in staat om meer details gedurende zijn onderhoud te geven, des te meer dat hij in deze jaren geen vragen stelde.

E. Vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Om redenen die buiten zijn macht liggen, heeft verzoeker de Ethiopische nationaliteit niet verkregen toen hij een kind was. Op dit moment zijn beide ouders van de verzoeker overleden en heeft de verzoeker geen identiteitspapieren.

Als gevolg daarvan is het voor de verzoeker onmogelijk geworden om de Ethiopische nationaliteit aan te vragen.

Zijn angst moet daarom worden geanalyseerd met betrekking tot Eritrea, en niet met betrekking tot Ethiopië.

In dit verband is de verzoekende partij van mening dat de terugkeer van een Eritrese onderdaan naar Eritrea leidt automatisch tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Inderdaad heeft Uw Raad heeft benadrukt dat Eritrea "notoirement connu pour les exactions et les violations aux droits de l'homme qui y sont commises" is (RvV - arrest nr. 224.522 van 31 juli 2019). Om die reden heeft het CG VS alleen al in juli 2019 de vluchtelingenstatus toegekend aan 133 van de 134

Eritrese onderdanen die om internationale bescherming hadden verzocht (zien "Statistiques d'asile juillet 2019", https://www.cgra.be/sites/default/files/statistiques_dasile_2019_juillet.pdf).

Volgens het rapport 2017/2018 van Amnesty International over de situatie van de mensenrechten in de wereld: « [...] ».

Volgens The U.S. Department of State: "[...]"

Hoewel de belangrijkste vijandelijkheden tussen Ethiopië en Eritrea voorlopig zijn gestopt, is de militaire dienstplicht voor onbepaalde tijd nog steeds van toepassing en zijn de vijandelijkheden met Djibouti geïntensifieerd. Volgens internationale rapporten is de militaire dienstplicht in Eritrea echter vergelijkbaar met dwangarbeid: "[...]"

Het rapport van OSAR over de militaire dienstplicht in Eritrea beschrijft meer in het algemeen de onmenselijke omstandigheden waaronder de dienstplicht in Eritrea wordt vervuld, met inbegrip van disciplinaire maatregelen, detentie en levensomstandigheden: "[...]"

De verzoekende partij verwijst ook naar de EASO COI report over "Eritrea – National Service, Exit and Return" van september 2019 (stuk 3).

Op basis van de informatie in deze EASO report, is de verzoekende partij van mening dat er in geval van terugkeer well een risico van ernstige schade bestaat, onafhankelijk van het vraag of hij het land legaal of illegaal heeft verlaten. Verzoeker zal ook worden gedwongen zijn militaire dienst te doen, wat neerkomt op dwangarbeid, in strijd met de menselijke waardigheid.

Gezien het feit dat het administratieve dossier geen informatie erover bevat, moet de bestreden beslissing ten minst worden vernietigd voor verder onderzoek van de situatie van "returnees" in Eritrea."

2.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift het EASO COI report: "Eritrea – National Service, Exit and Return" van september 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7.1. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

7.2. Verzoeker bevestigt dat de naam die hij heeft gegeven aan de asielinstanties zijn correcte naam is en betreft zijn beslissing om verschillende aliasen te geven.

Verzoekers bevestiging noch zijn spijt kan aantonen dat de naam die hij thans zonder enig begin van bewijs gebruikt zijn werkelijke naam is. De conclusie in de motivering die het navolgende stelt, blijft overeind: *"Niettegenstaande uw vele aliasen, verklaarde u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat u nooit een andere naam opgaf bij de autoriteiten (NPO, p. 5). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud volhardde u in uw bewering en wees u, na confrontatie, naar mogelijke communicatieproblemen (NPO, p. 22). Uw vijf compleet verschillende namen én geboortedata kunnen wederom niet zomaar toegewezen worden aan taalproblemen."*

Verzoekers manifeste tegenwerking om duidelijk zicht te geven op zijn identiteit(gegevens) betreft een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

7.3. Inzake zijn reisroute argumenteert verzoeker dat verweerder slechts open vragen heeft gesteld en geen rekening hield met het analfabete en jonge profiel van verzoeker.

Dergelijk algemeen verweer kan niet aangenomen worden ter ontkrachting van de motivering die stelt: **“Meer bepaald kan er, ten vierde, geen geloof worden gehecht aan het verloop van uw vluchtroute tussen Ethiopië en Europa.** U begint met een vage toelichting van uw beweegredenen om Ethiopië te verlaten. U vertelt dat “we werden lastiggevalen door mensen die ons vroegen wie we waren en van waar we kwamen, zo’n zaken” (NPO, p. 19). U werd gevraagd wat u dacht dat er zou gebeuren indien u die vragen zou beantwoorden. U kon slechts herhalen dat “we konden daar niet blijven, niet werken en geen inkomsten krijgen, omdat ze ons lastigvielen, zo’n zaken. Daarom vertrokken we” (ibidem). Uw toelichting is geheel ontoereikend. U blijkt niet in staat te verduidelijken wie u vragen stelde alsook wat u vreesde dat u zou overkomen moest u die vragen beantwoorden. Het verloop van het eerste deel van de reis, het traject Addis Ababa-Khartoem, is eveneens merkwaardig. U betaalde een smokkelaar die u de helft van de lange tocht te voet liet afleggen. Wanneer u werd gevraagd of u werkelijk minstens zevenhonderd kilometers wandelde, antwoordde u bevestigend “het duurde veel dagen, ik weet niet meer hoeveel” (NPO, p. 19). Een aantal jaren later verliet u Khartoem op dezelfde wijze als u er was toegekomen: te voet. U betaalde een smokkelaar “in dollar, het was veel” (ibidem). Ondanks de grote hoeveelheid geld die u neertelde, verliep de tocht uitsluitend te voet. Tweemaal werd gevraagd of u werkelijk minstens achthonderd kilometers (in vogelvlucht) wandelde en nooit een gemotoriseerd voertuig gebruikte. Tweemaal antwoordde u bevestigend zonder verdere duiding te geven bij uw ongewone verklaringen (NPO, p. 19-20). Van een persoon die ruim achthonderd kilometers door onveilig woestijngebied wandelde, kan worden verwacht dat hij toch in staat is de omgeving voldoende uitgebreid en doorleefd te beschrijven. Ook hier blijft u in gebreke. U begon met te stellen dat u zich geen enkele plaatsnaam herinnert omdat u door de wildernis reisde. Wanneer werd gevraagd om de wildernis te beschrijven, antwoordde u: “het is hard gebied, het is moeilijk, ik weet niet meer hoe het eruit zag” (NPO, p. 19). Vervolgens werd u voor een derde maal verzocht om meer specifiek te zijn. Uw antwoord, “het kan ongeveer een maand of twee duren, het is dor, er is geen water, je moet zuinig zijn met je water” (ibidem), is geenszins de doorleefde getuigenis van een persoon die maandenlang door de woestijn trok. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met deze bedenkingen. U volhardde in uw bewering dat de tocht werkelijk zo verliep (NPO, p. 22).”

Verzoekers vage en ondoorleefde verklaringen omtrent een reisroute, die ingevolge zijn verklaringen te voet over vele honderden kilometers verliep en aldus een aanzienlijke fysieke en psychische impact moet hebben gehad die in het geheugen gegrift is, kunnen niet worden verschoond door de loutere verwijzing naar zijn jong profiel en de loutere bevestiging van zijn verklaringen. Dit betreft een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

7.4. Omtrent verzoekers moeder en zijn achtergrond stelt de bestreden beslissing:

“U was evenmin in staat concrete informatie geven over uw moeder. Zo kon u slechts vertellen dat ze geboren is in Ethiopië. U weet niet in welke plaats of zelfs welke ruimere regio, u weet niet wanneer ze verhuisde naar Eritrea en u weet niets over haar, en uw, Ethiopische familie. Het enige dat u kan vertellen, is dat ze Tigrinya sprak en een moslima was (NPO, p. 6-8). Rekening houdend met het feit dat uw moeder u opvoedde en overleed toen u ongeveer veertien jaar oud was, kan toch verwacht worden dat u meer informatie kan geven dan louter haar naam, geboorteland, taal en religie. In de kantlijn wordt opgemerkt dat u niet vertrouwd bleek te zijn met de “Jiberti” (NPO, p. 14). Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de Jiberti zijn opgemaakt uit etnische Tigrinya die het islamitisch geloof, in tegenstelling tot de christelijk-orthodoxe godsdienst, aanhangen. Uw gebrekkige kennis hieromtrent zou niet mogen verbazen daar u zelfs niet wist tot welke etnische groep u behoort. U kon enkel vertellen dat u met uw ouders in het Tigrinya communiceerde (NPO, p. 7). Wanneer werd gevraagd naar uw religie, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 6).”

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van voorstaande motivering zodat deze onverminderd overeind blijft.

8. Verzoeker verwijst naar de jonge leeftijd waarop hij Ethiopië verliet als reden voor het feit dat hij niet op de hoogte is van de verblijfsmogelijkheden voor Eritreërs in Ethiopië of van de mogelijkheid om de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker op jonge leeftijd klaarblijkelijk wel het initiatief kan nemen om duizenden kilometers af te leggen doorheen hem onbekende landen richting het Verenigd Koninkrijk, in Europa in twee landen internationale bescherming te vragen en zich in België te bedienen van tal van aliases. Dit initiatief staat in schril contrast met de mogelijkheden die verzoeker had om een legaal verblijf in Ethiopië te bekomen. Aldus wordt de navolgende motivering niet ontkracht waar deze omstandig en, blijkens de gegevens in het dossier, terecht stelt:

*“Waar u beweerde dat u nooit probeerde de **Ethiopische nationaliteit** te verwerven, konden uw verklaringen allerm minst overtuigen. U gaf eerst aan niet te weten of u al dan niet recht zou hebben op voornoemde nationaliteit. Er werd op gewezen dat u wel degelijk recht zou hebben op de Ethiopische nationaliteit aangezien uw moeder een Ethiopische was. Wanneer u nogmaals om een verklaring werd verzocht, antwoordde u, weinig verhelderend: “[mijn moeder] spendeerde veel tijd in Eritrea, dan ging ze terug, ze had geen familie, het was niet simpel” (NPO, p. 14). Volgens de beschikbare landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier, is de Ethiopische nationaliteitswetgeving gebaseerd op het ‘jus sanguinis’. U zou via de Ethiopische nationaliteitswetgeving recht moeten hebben op de Ethiopische nationaliteit. [...]Uw ontwijkende verklaringen omtrent het al dan niet recht hebben op de Ethiopische nationaliteit ondergraven de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van een illegaal in Ethiopië verblijvende Eritreeër.*

*Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat u, indien u werkelijk van Eritrese origine zou zijn en als Eritrese vluchteling in Ethiopië zou geleefd hebben, dat u dan de mogelijkheid had om een **Ethiopische verblijfsvergunning** te verkrijgen. In 2003 en 2004 vaardigen de Ethiopische autoriteiten namelijk nieuwe regels uit over de nationaliteitswetgeving en over het statuut van burgers van Eritrese origine in Ethiopië. Eritreeërs die in Ethiopië wonen, maar hun Ethiopische nationaliteit kwijtraakten, kunnen die onder bepaalde voorwaarden terug krijgen. Inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, moeten zich net als alle andere buitenlanders laten registreren bij de autoriteiten. Zij kunnen een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen eigendommen bezitten, hebben het recht om te werken en kunnen gebruik maken van de sociale diensten. Hun wettelijk statuut is beter dan dat van andere buitenlanders, zegt een rapport gemaakt voor de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) in 2006: [...]. U bleek echter totaal niet op de hoogte te zijn van de situatie van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië en de mogelijkheid voor Eritrese vluchtelingen om er verblijfsdocumenten te verkrijgen. U verklaarde, geheel in tegenspraak met de beschikbare landeninformatie, dat Eritrese vluchtelingen op straat leefden en vervolgens vertrokken: “wanneer je een tijdje in Ethiopië blijft, komen er vragen over wie je bent en naar waar je wilt. Om die vragen te vermijden, vertrokken ze” (NPO, p. 15). Het is niet aannemelijk dat u gedurende de twaalf jaar dat u als persoon van Eritrese origine in Ethiopië woonde nooit zou gehoord hebben over verblijfsvergunningen die afgeleverd werden aan Eritreeërs in Ethiopië. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u vier keer gevraagd om te verduidelijken waarom u of uw gezin nooit maar enige poging ondernamen om in Ethiopië documenten te verkrijgen (NPO, p. 14-15, 19, 21). Telkenmale antwoordde u, enorm vaag, dat: “[mijn moeder] wou niet bezig zijn met vragen wie we zijn en van waar we komen” (NPO, p. 14), “we bleven op straat, buiten huizen, ik weet dat ze niets had, ik heb haar niets gevraagd”, “ik weet het niet, ik begrijp niet hoe het werkt, ik was onder haar” (NPO, p. 15). Erop gewezen dat u volgens uw verklaringen in een moeilijke situatie zat omdat u niet over documenten beschikte en of dat geen voldoende reden was om documenten aan te vragen, volhardde u in uw vage verklaringen door te stellen dat “mijn moeder vertelde me dat: zodra je naar die plekken gaat, gaan ze je vragen stellen wie je bent, waar je vandaan komt en waar je heen wil” (ibidem).*

*U zou evenmin, ondanks uw beweerde preciaire situatie als illegale Eritreeër, ooit hebben getracht om in Ethiopië **asiel aan te vragen**. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat in Ethiopië aan Eritrese vluchtelingen op prima facie basis het vluchtelingenstatuut wordt toegekend. U zou zich nooit als vluchteling hebben laten registreren omdat uw moeder het niet wou “vanwege die vragen. Het geeft stress” (NPO, p. 15). Dat u zich nooit terdege zou geïnformeerd hebben over uw mogelijkheden om al dan niet asiel aan te vragen in Ethiopië komt geheel onaannemelijk over en doet, net als uw totaal gebrek aan kennis over de mogelijkheid om een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen alsook over de rechten van Eritreeërs in Ethiopië, in ernstige mate afbreuk aan het door u voorgehouden profiel van illegale Eritrese vluchteling die gedurende twaalf jaar in Ethiopië verbleven heeft.”*

9. De loutere bevestiging dat verzoeker bijna geen Amhaars spreekt en de verwijzing naar de omstandigheden voorafgaand en tijdens het onderhoud op de DVZ, is geen concrete ontkrachting van de navolgende motivering:

“Waar u bij Dienst Vreemdelingenzaken nog beweert in staat te zijn uw interview in het Amhaars af te leggen, stelt u op het Commissariaat dat u amper Amhaars spreekt (verklaring betreffende procedure,

vraag 2 & NPO, p. 7). Verder verklaart u op de zetel van het CGVS dat u analfabeet bent (NPO, p. 7). U had nochtans eerder bij de DVZ verteld dat u een beetje Tigrinya kan schrijven. Wanneer werd gevraagd wie u dat had aangeleerd, antwoordde u: "als mensen schreven, keek ik mee" (verklaring DVZ, vraag 11). U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige beweringen, maar bleef bij het door u ingeroepen analfabetisme alsook de door u beweerde gebrekkige kennis van de Amhaarse taal (NPO, p. 7)."

Uit de 'Verklaring betreffende procedure' (vraag 2) blijkt dat verzoeker verklaarde Tigrinya en Amhaars te spreken. De toevoeging dat verzoeker "Een klein beetje Engels" spreekt en de navolgende aankruising bij 'nee' op de vraag of hij deze taal beheerst om zijn vlucht te verwoorden en vragen te beantwoorden (cf. vraag 2, b. Andere talen), is een bijkomende aanduiding dat hij affirmatief stelde afdoende Amhaars te spreken.

10. Omtrent verzoekers gebrek aan kennis inzake Eritrea blijkt dat deze zowel de algemene kennis van het land betreft als deze die rechtstreeks verbonden is met zijn levensloop, *in casu* een vlucht omwille van een oorlogssituatie. De verwijzing naar zijn jonge leeftijd is andermaal niet afdoende om zijn onwetendheid te verschonen inzake elementen uit zijn directe leefomgeving. De navolgende motivering wordt dan ook niet ontkracht en blijft derhalve gelden:

"[...] In verband met de Eritrese geschiedenis, kon u slechts vertellen dat Eritrea onafhankelijk werd van Ethiopië. U had geen kennis van de aanvang en duurtijd van de onafhankelijkheidsstrijd of van het plaatsvinden van een onafhankelijkheidsreferendum. Ondanks het feit dat uw Eritrese vader waarschijnlijk sneuvelde op het slagveld, bent u niet vertrouwd met de jaarlijkse nationale viering Martelarendag, waarin alle gesneuvelde soldaten door hun naasten worden herdacht (NPO, p. 12). U bleek evenmin in staat om één, ongeacht welke, Eritrese nationale feestdag te identificeren (NPO, p. 13).

Nog opmerkelijker is uw gebrekkige kennis van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict dat woedde in de jaren 1998-2000. Zowel de dood van uw vader als uw vlucht situeren zich immers in deze periode. Eerst gaf u aan zich geen oorlog te herinneren die plaatsvond na de Eritrese onafhankelijkheid. Toen u expliciet werd gevraagd of u in een vredevolle tijd het land ontvluchtte, antwoordde u: "mijn moeder vertelde me dat er oorlog was, een tweede keer met Ethiopië. Ze zei dit en dat. Het is niet simpel te verstaan en herinneren" (NPO, p. 12). Ondanks uw jonge leeftijd kunnen toch meer uitgebreide en doorleefde getuigenissen verwacht worden van een kind dat aan de frontlinie woonde en zijn land moest ontvluchten in oorlogsomstandigheden. Wanneer u later uw vluchtrelaas uiteenzet, wijst u uw vluchtmotief toe aan de "wetten en regulaties [...] die niet worden uitgeoefend" (NPO, p. 18). U antwoordde negatief op de vraag of uw familie Eritrea ontvluchtte om nog andere redenen. U werd zelfs expliciet gevraagd of uw moeder u niets vertelde over een oorlog die toen gaande was. U herhaalde simpelweg: "er was geen vrijheid, maar het regime in die dagen was niet goed. Daarom nam ze ons mee, om niet gevangen genomen te worden" (ibidem). Hierbij wordt nogmaals opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u, een kind dat middenin een internationaal conflict zijn geboorteplaats verliet, absoluut niets kan vertellen over de aanleiding noch de omstandigheden van deze vlucht. Uw verklaringen omtrent het overlijden van uw vader zijn eveneens enorm vaag. U wist te vertellen dat hij een soldaat was. Wanneer u werd verzocht zijn doodsoorzaak toe te lichten, luidde het antwoord: "hij [zat] in het leger, zoiets kan gebeuren tijdens de oorlog, misschien dat" (NPO, p. 7). U hebt dus nooit concrete informatie over de omstandigheden van zijn dood gevraagd of gekregen. Het is enorm merkwaardig dat u, als kind dat enkel met een moeder en broer opgroeide, nooit enige interesse hebt getoond in uw familiale achtergrond in het algemeen of in uw vader in het bijzonder."

11. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas dat gekoppeld is aan zijn vermeende Eritrese nationaliteit. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De informatie in het verzoekschrift inzake legerdienst in Eritrea is derhalve evenmin ter zake.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker toont gelet op het voormelde inzake zijn ongeloofwaardig geachte Eritrese afkomst, profiel en verblijfssituatie in Ethiopië niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS